

Emile

IR SKANDALINGASIS
PRINCAS

India Grey

BALFORŲ ŠEIMOS PAVELDĖTOJOS – 3 –

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

India Grey
(Indija Grey)

EMILĖ
IR
SKANDALINGASIS PRINCAS

Trečiasis serijos
"Balforų šeimos paveldėtojos"
romanas

Versta iš India Grey, Emily and the Notorious Prince, 2010

© India Grey, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Ramona Balytė, dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-905-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

PROLOGAS

- Paskambink, kai suaugsi!

Emilė nėrė po vaiduokliškais, žiedais nukrautais medžiais ir išniro mėnesienos apšviestoje pievoje, o jai pavymui skambėjo pašaipus, džiugus ir dėl to vos pastebimo egzotiško akcento neatsispiriamai seksualus jo balsas.

Ji paskubino žingsnį, tetrokšdama kuo labiau atitolti nuo vyro šešėliuose. Panarinusi galvą, abejinga smalsiems Balforų dvaro pievas nusėjusių svečių žvilgsniams, ji skubėjo namo link, sukandusi nuo bučinio vis dar dilgčiojančią ir tvinkčiojančią lūpą.

Devyniasdešimt devintasis Balforų labdaros pokylis buvo įsibėgėjęs, iš palapinės sklindančią muziką papildė juokas, pokalbiai ir taurių dzingsėjimas. Kiekviename didingo namo lange žybčiojo šviesos, medaus spalvos akmeninės dvaro sienos prietemoje švietė auksu. Iš paskos iš sodo, šiurpindama švelnią Emilės odą, vijosi tamsa. Širdis krūtinėje daužėsi taip stipriai, kad ji juto tvinksint visą kūną. Užsklendus žemais laipteliais į namą, tas tvinkėjimas tik sustiprėjo.

Jis viską sugadino.

Ji taip ilgai laukė šio vakarėlio – visus tuos metus internete paskalų žurnaluose apgailėtinai rankiojo išspausdintus straipsnius apie kasmetinį Balforų pokylį ir gaudė vyresniųjų seserų slaptų pokalbių nuotrupas. Šįmet, pagaliau baigus baletu mokyklą, išaušo ir jos valanda.

Markstydamasi ji įžengė į ryškų prieškambarį. Iškart pasuko laiptų link, pasikaišė ilgą suknelę ir stengėsi negalvoti apie tai, su koku jauduliu vos prieš kelias valandas ją vilkosi. Jautėsi tokia suaugusi ir elegantiška.

Iki tos akimirkos, kai tos visažinės auksu tviskančios akys tingiai ją nužvelgė ir ji staiga pajuto kažką visiškai kita.

Įlėkusi į savo miegamąjį, užtrenkė duris ir sunkiai alsuodama trumpam į jas atsirėmė. Kambarys skendėjo violetiniuose šešėliuose; jie nugludino visus kampus, o pažįstamus daiktus vertė keistais ir neatpažįstamais. Bet šviesos ji nejungė. Vietoj to priėjo prie lango.

Priešais atsivėrusiame sode žybčiojo mažytės švieselės. It vaikiškos knygos iliustracija – užburta karalystė, drugelių pobūvis. To labiausiai ir noriu, pamanė ji ir staiga sukūčkiojo, degančią kaktą priglaudusi prie stiklo. Troško, kad šis vakaras būtų pasakiškas, kad

žavusis princas ją įsimylėtų.

Jos žvilgsnis nuklydo tolyn, už plonyčių žėrinčių lempelių girliandų ir blizgančių sietynų, tolyn į pačią tamsą, kur po medžiais klaidžiojo tamsūs šešėliai.

Jis ten.

Emilė prispaudė rankas prie stiklo ir staiga pajuto tokį aštrų ir skausmingą ilgesio dūrį, kad kurį laiką nė negalėjo įkvėpti. Vėsus, švarus jo lūpų skonis vis dar buvo likęs ant jos lūpų; ji perbraukė jas liežuvio ir prisiminė tą akimirką, kai jis išniro iš tamsos tiesiai priešais ją ir prisitraukė artyn – lėtai, neskubriai, lyg tai būtų pats natūraliausias dalykas pasaulyje...

Ir pabučiavo.

Ji buvo pernelyg priblokšta, kad pasipriešintų. Staiga užliejusi milžiniška potvynio banga ėmė traukti ją gilyn į šiltus, slaptus neapčiuopiamų jausmų sūkurius, versdama visiškai pamiršti sveiką protą. Jo lūpos judėjo lėtai ir įgudusiai, delnai glamonėjo sprandą, o jos nugara vilnijo toks visa apimantis malonumas, kad netrukus ji pasijuto labai įsitempusi ir trapi, regis, ims ir suduš.

O tada jis pakėlė galvą, ir ji trumpam pagavo tą gudrų spindesį auksinėse akyse. Burtai išsi-

sklaidė, ji vėl atsidūrė realybėje, gaudė orą ir baisėjosi tokiu nepažįstamu savo pačios elgesiu. Išgąsdinta to, kaip lengvai jis privertė ją šitaip pasielgti.

Princas Luisas Kordoba iš Santosos buvo išvaizdus, jokių abejonių. Bet meilė jam nerūpėjo, o po tuo dizainerio siūtu kostiumu ir -pribloškiamą šypsena slypėjo tikrai ne gerasis, žavusis pasakų princas.

Jis pavoingas, svaiginantis, apgaulingas...
Jis vilkas.

PIRMAS SKYRIUS

Po metų

Balforų dvaras – auksinis, didingas ir žvilgantis it topazai smaragdinio velveto pataluose. Kiekvieną jų užkampį Emilė pažinojo kaip savo delną. Vis dėlto suskretusioje, degalais dvokiančioje požeminėje metro stotyje tą vyrą pamatyti Emilė tikėjosi mažiausiai.

Buvo pats pikas. Nešama minios susierzintųjų ir kažkur skubančių žmonių, markstydamasi vaiskioje gegužės vakaro šviesoje Emilė iš

pradžią pamanė, kad įsivaizduoja. Kad po dviejų savanoriškos tremties mėnesių, kurie atvėrė jai visiškai naujas žodžio *niūrus* prasmes, namų ilgesys pagaliau nugalėjo ir jai ėmė vaidintis.

Ji sustojo it įkasta, į nugarą atsitrenkė kažkur skubantis vyras ir riebiai nusikeikė. Murmėdama atsiprašymus, Emilė nuleido galvą ir prasibrovė pro lyg upė iš metro besipilančius žmones atgal prie laikraščių kiosko. Tikriausiai suklydo. Tikriausiai pamatė Bakingamo rūmų nuotrauką, gal rašoma apie kokį nors smulkų karališką gandą arba...

Balforus krečia nesantuokinis skandalas

Iš siaubo apsvaigusi Emilė čiupo laikraštį ir paskubomis perskaitė tekstą po antrašte. Jis tiesiog skendėjo šauktukuose, buvo pilnas gudrių nutylėjimų, bet labiausiai jai užkliuvo vardai: Olivija Balfor... Bela... Aleksandra... Zojė...

Zojė?

- Ar pirksite tą laikraštį? Čia jums ne biblioteka.

Iš kažkur atsklidęs jos mintis pertraukė suirzęs pardavėjo balsas.

- O. Taip. Atsiprašau. Žinoma, - skubiai tarė ji, kyštelėjusi ranką į megztinio kišenę ištraukė penkis svarus, kuriuos jai įkišo girtas verslininkas, išsipasakojęs apie savo žmoną ir vaikus, o paskui pakišęs ranką po sijonu. Pardavėjas patenkintas jai mirktelėjo lyg sąmokslininkas.

- Ak, tas turtuolių gyvenimas, ką? Gražiausi namai įspūdingiausiose pasaulio vietose, mašinos, pinigai, puotos - bet ar bent vienas iš tų Balforų laimingas? - purtydamas galvą, jis džiugiai sukikeno.

Ne, - vangiai pamanė Emilė ir gniauždama rankoje laikraštį nuėjo šalin. - *Nemanau, kad mes laimingi, jau nebe.* Norėjo ir pati jam nusišypsoti, bet veidas buvo sustingęs, akys plačios ir nemirksinčios, o straipsnio nuotrupos galvoje vis plėtėsi: *pribloškiamas atradimas... nesantuokinis romanas... negarbė... skandalas...*

Vos prieš metus viskas buvo kitaip. Tada, kai ji džiūgavo rengdamasi vakarėliui, o susirinkus svečiams laiptais nusileido žemyn vilkėdama mėlyna šilko suknele ir jausdamasi tokia suaugusi.

Bet nebuvo. Bent jau tada. Buvo kvailai, gėdingai naivi.

Prisijungusi prie žmonių minios, traukiančios ją į beorį tunelį, Emilė laikraštį su šlykščia antrašte spaudė prie savęs, lyg taip nuo pasaulio galėtų nuslėpti kaltinimus ir spekuliacijas. Laukdama metro neramiai pastebėjo, kad kai-rėje sėdinti moteris irgi turi tą patį laikraštį ir straipsnį skaito taip, lyg jis visiškai nieko nereikštų.

Dundėjimas tamsoje pranešė apie atvykstantį traukinį. Prasibrovusi pro minią Emilė su jai nebūdingu ryžtu šoko į vagoną ir pirmą sykį gyvenime užėmė laisvą vietą pirma neapsidairiusi, ar jos nereikia kam kitam. Traukiniui truktelėjus ir pasileidus į tunelio tamsą, ji giliai įkvėpė ir išlankstė laikraštį.

Išskirtinės naujienos! Kai mėlynas kraujas pagenda

Vakar vakare visų akys krypo ten pat – į Balforų labdaros pokylį! Bet šį kartą pamatėme daugiau nei tik blizgučius ir spindesį.

Pokylio užkulisiuose Oliviją Balfor ir skandalingą jos dvynę Belą pribloškė naujiena, kad amžiną atilsį jų motina visuomenės veikėja

Aleksandra Balfor jų sesers Zojės susilaukė po nesantuokinio romano!

Prikandusi lūpą, kad tik neištrūktų nerimastinga aimana, Emilė pakėlė galvą ir nieko nematančiomis akimis įsispoksojo į priekį, o mintyse iškilo Zojės veidas. Gražiosios, beprotiškosios Zojės pribloškiamai žaliomis akimis, išskyrusiomis ją iš mėlynakių seserų būrio.

Ji vėl pažvelgė į laikraštį, paskubomis permetė akimis likusį straipsnį; mintys lėkė šuoliais, suko skrandį. Ji drebėjo, lyg šaltų, todėl laikraštį turėjo sučiupti abiem rankom, kad galėtų bent ką įskaityti.

Gal Balforų pavardė yra spindesio ir stiliaus sinonimas, bet tai jau antrasis nesantuokinis šeimos narys, apie kurį sužinome per pastaruosius keletą mėnesių. Panašu, kad dinastija supuvusi iš šaknų...

Daugmaž tokiais pat kaltinimais savo tėvui ji svaidėsi tą vakarą, kai ne laiku ir netikėtai Balforų dvare apsireiškė Mija. Emilė įsitempė, nes to pasibjaurėtino vakaro prisiminimas staiga suspaudė ją lediniais gniaužtais. Vargšė

Mija. Ji atvyko ieškodama laimingos šeimos, bet vietoj to žengė tiesiai į paties Čechovo vertą tragediją.

Traukinys truktelėjęs sustojo kitoje stotelėje ir šiurkščiai sugrąžino Emilę į realybę. Ji sumirksėjo ir apsidairė, o pro duris jau sruvo dar viena žmonių banga – svetimi veidai su savo gyvenimais, pomėgiais, džiaugsmais ir sielvartais, kurių ji nė spėlioti nedrįstų. Ir ji tik viena jų. Eilinis veidas minioje. Namu iš darbo grįžianti mergina, tokių yra tūkstančiai.

Priešais ją atsivėrė vienatvės bedugnė ir, nespėjusi nė susivokti, ji pasijuto smenganti į ją. Stipriai užsimerkusi ir giliai įkvėpusi ji trumpam apsvaigo nuo namų ilgesio. Kartais taip atsitikdavo, jau spėjo prie to priprasti. Tereikia laikytis ir laukti, kol praeis. Bėda ta, kad prieš du mėnesius šeima ir šokis buvo visas jos gyvenimas. Dabar neteko abiejų.

Ji nuleido akis į laikraštį, ieškodama bet kurių informacijos nuotrupų apie žmones, kuriuos taip mylėjo ir kuriems atgręžė nugarą. Pačioje pirmajame puslapyje esančio straipsnio apačioje perskaitė:

Norėdami sužinoti daugiau apie spindintį va-

Drebančiais pirštais atvertė nurodytus puslapius, išlygino laikraštį ant kelių ir pasinėrė į spalvingas nuotraukas. Akyse tuoj susitvenkė ašaros, bet nekantriai mirksėdama nuvijo jas šalin. O, dangau, štai Ketė, tokia nuostabi su ta kraujo raudonumo satino suknele, ir Bela su Olivija, drauge, nors dirbtinės, pribloškiamos jų šypsenos nenuslėpė įtampos akyse. *Tyla prieš audrą*, – buvo parašyta po nuotrauka. Žvelgdama į tokius pažįstamus veidus Emilė susivokė besišypsanti, nors širdį, regis, kas peiliu pjovė. Bet ir ta šypsena netruko nublinkti, vos jai pamačius tėvą su žinoma anglių aktore. Ji buvo ilgametė šeimos draugė, bet staiga pastebėjusi, kaip Oskaro ranka nerūpestingai glėbia jos liemenį, Emilė susimąstė, ar tai tiesa...

Mintis it tamsios tarp medžių šmėkščiojančios formos ėmė gožti šešėliai.

Neapsikentusi dėl savo cinizmo ir įtarumo, ir pykdama ant tėvo dėl to, kad visa tai joje pasėjo, ji skubiai dirstelėjo į kitą nuotrauką.

Ir sustingo.

Stengėsi atitraukti žvilgsnį. Tikrai stengėsi.

Nebenorėjo ir toliau bejėgiškai spoksoiti į įkypas auksines akis, veriančias ją kiaurai iš nuotraukos, nei prisiminti, kaip jautėsi žiūrėdama į jas tikrovėje. Kaip jos nužiūrino jos kūną. Kaip blizgėjo iš pasitenkinimo...

Po nuotrauka buvo parašyta:

Į pokylį atvyksta ir princas Luisas Kordoba iš Santosos. Bet ar neseniai pasitaisiusiam mergiui princui pavyks atsispirti laukinių ir nesu-trandomų Balforų merginų vilionėms?

Tą akimirką traukinys sudrebėjęs sustojo, ir Emilė lyg pro rūką suvokė, kad privažiavo savo stotelę. Pašokusi ant kojų, suglamžė laikraštį rankose. Trumpam pamanė, kad gal bus geriau palikti jį ant sėdynės, bet tik pasikišo po ranka ir išlipo iš traukinio.

Nes negalėjo pakęsti minties, kad jį galėtų rasti koks nors nepažįstamas žmogus ir imti kapstyti po jos šeimos negarbę. Tikrai ne todėl, kad norėtų daugiau paskaityti apie Luisą Kordobą ar ilgesingai spoksoiti į jo nuotrauką, kurioje jis toks susimąstęs ir gražus, dėl Dievo meilės.

Žinoma, ne....